

nu spune nimic

Mariana Fulger

sprijină-ți tâmpla de tâmpla mea
în noapte pe prispa asta în vers
și să ascultăm cireșii cum îmbobocesc
drumurile cum își întind oasele obosite
de atâtea roți, ani și pași, apoi se așază la loc
luna cum îndepărtează norii
și privește spre toate ferestrele
și mai departe spre drumurile cele mai îndepărtate
copiii lumii cum visează în culcușurile lor
foarte aproape de inimi de părinți
de noroc sau mai departe
istoriile cum se scriu singure sincer, curat
în cărți care se vor deschide oricând oricui
ora de poezie a corcodușilor și caișilor
care suflă în pumnișori din cauza răcorii întoarse
peste coroanele lor înflorite și să suflăm spre ei
să ascultăm privirea mai aproape de stele a plopilor canadieni
legănarea teilor la trecerea brizei
tălăzuirea mării ca o simfonie infinită
nu spune nimic, nu spun nici eu
numai brațele ne vom strânge peste noi
și peste tot
ca un ecuator imperfect al unui suflet
cu exact infinit inimi și în rest poezie

—
Copyright Mariana Fulger